

Letní průloha

Dobrovodského zpravodaje

Těžký návrat

Těžký návrat anebo podovolenková deprese. První, co mě zarazilo po odemčení domovních dveří, nebyl příval kočičí lásky a radosti z návratu pánů domu, ale nehorázný smrad. Smrad uražené kočičí ješitnosti. Trest za naši nepřítomnost. Trest to byl promyšlený. Tuto skutečnost jsem měla zjistit ale až záhy. Abych se nepropadla hlouběji do podovolenkové deprese, snažila jsem se puch zahnat vzpomínkami z naší cesty. Snad mi památky Evropy pomůžou překonat těžký návrat do reality. Opatrně jsem překročila zaslou kočičí louži.

„Hraběnko?!“ zavolala jsem na naši kočičí lady.

Líně vstala ze škrabadla, prošla okolo mě a zmizela na zahradě sousedů.

Nevadí, řekla jsem si.

Hned vzápětí mi padl pohled na kočkolit. Hlavní funkce kočičího písku přešla volně na podlahu. V bedýnce byla podestýlka netknutá.

„Já tu kočku zabiju!“ dala jsem průchod vzteku.

Ze smradu se mi dělalo nevolno.

Postoupila jsem dál do hlubin našeho podsklepeného domu. Ve vedlejší místnosti našel přechodné místo pobytu dceřin zakrslý králík. Domluvila si u spolužačky jeho krmení. Nikoli ale výměnu podestýlky. Po otevření dveří do sklepní místnosti jsem se divila, že tu ještě nestojí bioplynová stanice. Biosmradu tu bylo požehnaně. Naše soukromá bioplynka by zastínila i Temešlín. Příjemné vzpomínky z dovolené mi ještě stále snižovaly hladinu stresu.

„Zlato, všechno v pořádku?“ houkl na mě manžel od auta.

„Asi jo,“ odpověděla jsem s tričkem přes nos.

Vylezla jsem ze zamořeného sklepa a postupovala po schodech nahoru do bytu. Máme zřejmě geniální kočku. Umí sudá čísla. Zaslou loužičku jsem našla na každém druhém schodu. Po matematické vložce jsem vešla do bytu. Ten byl díky zavřeným dveřím uchráněn kočičí pomstě. I přesto to tu smrdělo jako v kafilerii.

„Co to, do prkenný ohrady, zase je?“ zaskučela jsem sama pro sebe. Dovolanková nálada mě velmi rychle opouštěla. Postupně jsem se páchnoucím oblakem proboujvala k oknu. Otevřela jsem ho dokořán a jala se zjišťovat původce toho nehorázného smradu.

Zhruba uprostřed naší dovolené postihly Česko velké bouřky a přívalové deště. Doházelo k výpadkům proudu. Po jednom z výpadků nenaskočilo srdce naší ledničky. Už byla poněkud starší ročnicka a nebyla stavěná na takovéto špásy. K naší velké smůle. Mrazáček nabitý masovými balíčky byl tedy nakonec označen za hlavního viníka smradu.

Malinko mi začalo tikat oko.

„Mami, co to tady tak strašně smrdí?“ začalo se rozléhat chodbou.

„Děti, hlavně bacha, kam šlapete!“ zařvala jsem z plných plic.

„Pozdě,“ hlesl za mými zády můj pubertální syn.

Ted' by se mi hodila pořádně ostrá maďarská klobása. Třeba by mi kromě chuťových pohárků vypálila i čidla čichu. Horší už to snad ani být nemohlo. Kufry a tašky jsem rozkázala nechat

před domem, v jediné čisté zóně široko daleko. Postupně jsem otevřela všechna okna a doufala jsem, že sousedi nezavolají kriminálku s podezřením na přítomnost mrtvoly v našem domě.

Na naší evropské cestě nám bylo krásně. Ale ani sebelepší ubytování, čisté kempy a přírodní stanoviště nevynahradí vlastní toaletu. Ve spodním patře už byla obsazená synem. Evidentně se na ni těšil stejně jako já. Nehodlala jsem čekat, až zkontroluji všechna youtubová videa, a vydala jsem se do patra na WC u pokojíčku dětí. Otevřela jsem dveře do jejich pokojů a tam... Nic. Žádný smrad ani kočičí louže. Usmála jsem se sama pro sebe. Aspoň někde je vše v pořádku. Okny jsem pustila do pokojíčku čerstvý vzduch a šla využít toaletu v horní koupelně. Otevřela jsem dveře. Protočily se mi panenky a rychle jsem objala kyblík v rohu místnosti.

„Petřeee!“ zaječela jsem na syna po skončení vnitřní očišty. Syn se přiklátil po schodech nahoru.

„Ty bláho, mami, co jsi tu dělala? Co to tu tak páchne?“

„Ano, něco tu smrdí. Ano, ano, ano!“ nervy mi pomalu začaly ujíždět. Nepomáhalo nic. *Polská zubrovka*. Tu musím okamžitě vyhrabat z kufru. *Portugalské portské*. To přijde na řadu hned po Zubrovce.

„Smrdí tu tolik věcí naráz, že to snad ani není možný,“ prskala jsem dál.

„A co já s tím?“ optal se mě nevinně synek.

Začala mi docházet trpělivost. „Co ty s tím? Na každého z nás vychází alespoň deset kočičích louží, čtvrtka kočičích bobků a tři balíky rozteklého masa. A ty, jako bonus samozřejmě, vyhráváš měsíc nespláhlý záchod!“

„Ne!“ záupěl.

„Ano. To tě naučí splachovat!“

Pomaloučku jsem slezla ze schodů. Tašky se nahromadily před hlavním vchodem na chodníku. Měla jsem dojem, že na mě jdou mráčky.

Sedla jsem si na schody a snažila se udržet svůj emoční stav v normě.

„Zlato?“ oslovil mě můj muž zpoza kufřů s hlavou vraženou v autě.

„Ano?“ hekla jsem.

„Ta kontrolka, co blikala oranžově od Salcburku, už neblíká.“

„Super. Momentálně potřebuji nějaké dobré zprávy,“ vydechla jsem úlevně.

„Svítili jasně rudě a nedaří se mi nastartovat. Zítra musíš jet do práce na kole.“

„...“

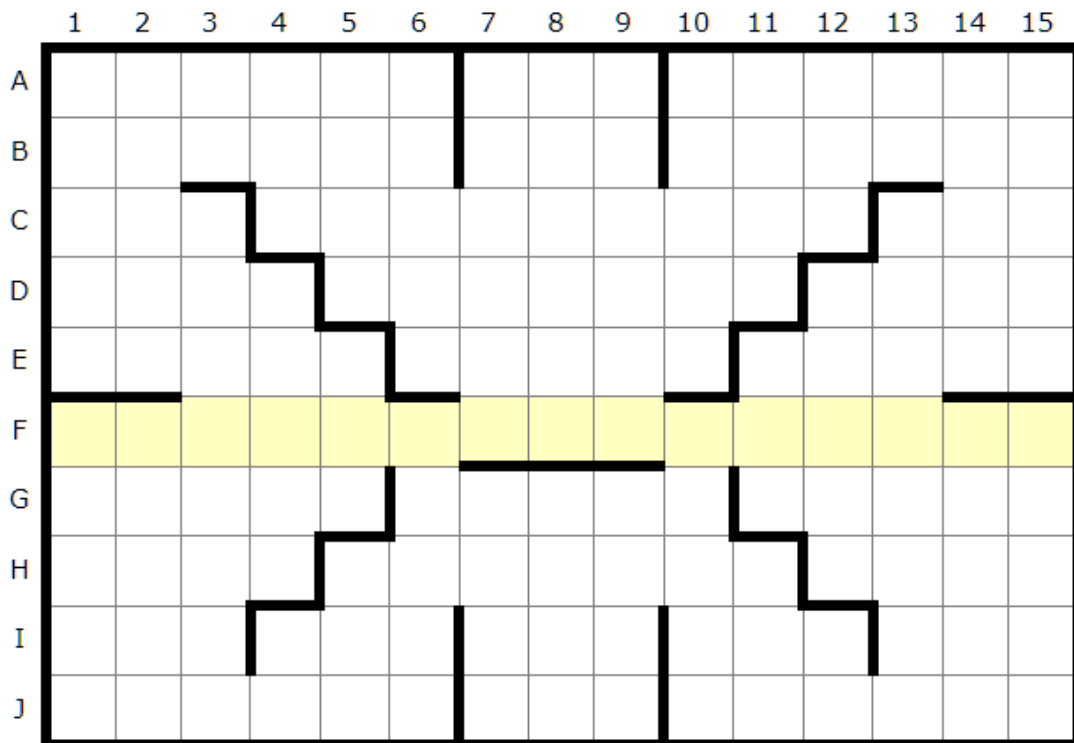

PETRA PAVLIČKOVÁ AIMOVÁ

Autorka řady povídek, knihomolka a příležitostná recenzentka. Inspiraci čerpá především v mezilidských, rodinných vztazích. Uvedená povídka vyhrála letos v literární soutěži *Můj svět ve Frýdku-Místku*. Petra žije v Dobré Vodě u Českých Budějovic.

TAJENKA

S. Hawking: Jsme jen pokročilé plemeno opic na menší planetě velmi průměrné hvězdy. Můžeme však pochopit vesmír. To z nás dělá něco... dokončení v tajence

Vodorovně

- A USA; ZADNÍ ČÁST KRKU; MOKVAT
- B VOLÁNÍ NA KAČENY; DOMÁCKY EDUARD; DEVÍTIČLENÝ SOUBOR HUDEBNÍKŮ
- C VŘÍDEK NA SLIZNICI JAZYKA; NALÁKATI; POHONNÉ HMOTY (ZKR.)
- D AMERICKÝ HEREC; DVĚ DOMÁCÍ MUŽSKÁ JMÉNA; ASIJSKÝ STÁT
- E JINAK ZVANÝ (Z LAT.); PODNIK V ROŽNOVĚ POD RADHOŠTĚM; ČÁST KALHOT
- F Tajenka
- G TENDENCE; NAŘÍKATI (ZAST.); SEDRAT
- H KRÁL (TUREC.); DVĚ DOMÁCÍ MUŽSKÁ JMÉNA; SÍDLO ŠALOUMOVY OSTROVY
- I OVES (ANGL.); SLONÍ ZUBY; DEN MAYSKEHO MĚSÍCE; JIHOKOREJSKÝ POLITIK; KROUŽIVÝ POHYB VZDUCHU
- J NÁŠ HOKEJISTA; JANINSKÝ PAŠA; VYSUNUTÉ PŘÍSTAVKY

Nápověda: DERN, EIFEL, KRAL, OAT, OTARE, TENI, TRILLATO

Svisle

- 1 VLADANA (DOM.); PŘECHOD KONĚ Z KLUSU DO CVALU
- 2 SPODNÍ STUPEŇ STŘEDNÍHO DEVONU; PROMÍTACÍ PLOCHA
- 3 INICIÁLY HERCE LAKOMÉHO; TRILKOVANĚ (HUD.)
- 4 ZKRATKA MINUTY; ÚPLNĚ OPILÝ; SPZ KLATOV
- 5 JMÉNO NORSKÝCH KRÁLŮ; SINUS (ZKR.); SPOJKA
- 6 CIVILISTA; ZALKNUTÍ
- 7 VENEK; CITOSLOVCE SMÍCHU
- 8 DVĚ DOMÁCÍ MUŽSKÁ JMÉNA; VÝZVA
- 9 ZAMLUVENÁ; DRŽET (ESPER.)
- 10 VAJÍČKO VŠÍ; SKOK DO VODY
- 11 HUDEBNÍ ZNAČKA; TRAMSKÁ KAPELA; VZDUCH (ANGL.)
- 12 JODID INDNÝ; AUTOR MUZIKÁLU KRYSAR; INICIÁLY KOPECKÉHO
- 13 PŘEDLOŽKA; VYROBENÝ Z PAPIŘU
- 14 DUMASŮV MUŠKETÝR; SETINA ČESKÉ KORUNY
- 15 NÁŠ BUDITEL; HORA KOLUMBIE

SUDOKU - těžké a d'ábelské

		1	4					
	6			1		8		3
			8			2		
							9	
7					3		2	
3				4	9			
							5	6
1	7							
		9		5	2		7	

8	1		4					6
				1	3	2		9
			7	2	8			
					9			7
	9	5			4			
					5			
	4	2	8				9	
5	3	1						

Pramen

*„Ne více než čtvrt míle od města tryská pramen léčivý,
jemuž se přiznává velká blahodárnost.“*

Bohuslav Balbín

„Já se asi upeču!“ zaúpí Lucie a otře si potem orosené čelo. Je začátek srpna a na českobudějovickém sídlišti teploty atakují třicítku.

A ona se doma nudí. Tenhle týden nemá nic zábavného na práci. A podobné to bude až do konce léta. Na dovolené s rodiči byla hned zkraje prázdnin a z týdenního výletu s kamarády se vrátila o víkend. Teď už ji čeká jen brigáda a pak zase škola. Ale tenhle týden má ještě volno a byla by přeci škoda strávit ho v paneláku.

Posune si brýle a podívá se do kalendáře v mobilu. A jo vlastně, málem by zapomněla, že jde ve čtvrtek na oční. No fajn, to je čtvrtek, ale co zítra? Znuděně scrolluje Instagramem. Chce to nápad. Oči se jí zastaví na fotce dívky s dokonalým make-upem, pózující u atrakce v zábavním parku. Lucie si znechuceně odfrkne, vyfoť se bez filtru a s brejlema, nádhro! Ale pak si na něco vzpomene.

Na pouti přece byla nedávno, o Velikonocích, na Dobré Vodě... To bylo moc fajn místo a už tehdy ji napadlo, že by ho ráda viděla bez davů, stánků a atrakcí.

A je to! Program na zítřek je na světě.

„Tak jsme tady, zastávka U Kapličky,“ spiklenecky na ni mrkne stařenka, se kterou jede už od nádraží.

„Děkuju, zachránila jste mě, moc to tu neznám,“ odpoví vesele Lucie. Vystoupí a zamíří ke schodům vedoucím ke kostelu. Když se chystá vkročit na první z nich, všimne si po levé straně drobné stavby. No jasně, to je ta kaplička, podle které se jmenuje zastávka. Až půjdu zpátky, musím se k ní podívat.

Schody střídá dlážděná cesta lemovaná lampami a vysokými stromy. Ty uprostřed léta nabízejí tolik potřebný stín. Neodolá jedné z laviček a kapličku, kterou právě viděla, si během odpočinku najde na Googlu. Pověsti o zázračném prameni sahají až do sedmnáctého století.

Dora, manželka českobudějovického purkmistra, byla smrtelně nemocná. Když už ztrácela naději na uzdravení, zjevila se jí Panna Marie a zavedla ji ke zdejšímu prameni. Doře se jako zázrakem ihned ulevilo a voda pomohla i jejímu manželovi, který měl problémy s očima. Jako důkaz vděčnosti pak nechali manželé nad studánkou vystavit malý kostelík.

Kostelík? Lucie si vybaví mohutnou stavbu, k níž má právě namířeno, která se dá nazvat všelijak, ale kostelíkem určitě ne, ale pokračuje ve čtení.

Až později zde vyrostl známý barokní kostel Panny Marie Bolestné.

Jo tak.

Léčivý pramen zajistil místu věhlas, přijížděla sem řada poutníků a nedaleko vznikly dokonce i lázně. Dodnes je oblast hojně navštěvovaná turisty. Pramen, o kterém se pověsti vyprávějí, skrývá nenápadná kaplička pod schody ke kostelu.

Zase ta kaplička! Tam se rozhodně musím podívat! Ale až pak. Nejdřív kostel.

Když si impozantní barokní stavbu důkladně prohlédne, zaujme ji informační tabule hned proti vchodu. Na ní se dočte o křížové cestě, kterou tvoří čtrnáct kapliček, a hned se rozhodne si ji projít.

„A víte, že je to nově namalovaný?“ otázka se jí stařenka z autobusu u poslední z kapliček. „Už se to dost loupalo, bylo to takový ošklivý. Není divu, po třiceti letech. Teď už je to zase pěkný, paní malířka to všechno namalovala znovu,“ vysvětlí s úsměvem.

„Jé, my na sebe máme dneska štěstí,“ otočí se na ni Lucie, ale stařenka už je zase pryč.

Zážitky a horkem znavená výletnice se tak vydá zpátky k autobusu. Zastávku u kapličky si ale ujít nenechá.

Cestou dolů jí hlavou běží romantické představy, jak se z pramene napije a do smrti zapomene na veškeré zdravotní problémy. Pak si ale uvědomí, že platí prázdninový jízdní řád, a do odjezdu autobusu má už jen pět minut. Klekne si k prameni, v rychlosti sundá brýle a vodou opředenu tajemstvím si jen opláchne obličej. Autobus stihne jen tak tak.

Když si sedá na sedadlo, na okamžik se jí zdá, že v kapličce znovu zahlédla tajemnou stařenku.

„Tomu se mi ani nechce věřit!“

„Co se děje, paní doktorko?“ zašeptá vyděšeně Lucie. Mohla tušit, že bude s očima nějaký problém, od včerejšího večera vidí v brýlích rozmazaně.

„To je neuvěřitelné! Mám dobré zprávy, budeme snižovat minimálně o jednu a půl dioptrie. Divím se, že přes ty brýle vůbec něco vidíte, výrazně se vám zlepšil zrak.“

(foto autorka textu)

PETRA KŘÍŽOVÁ

Autorka z Třebotovic, která píše převážně povídky, většinou s detektivní tematikou.

Při procházkách po okolí ji napadají neobyčejné příběhy zdánlivě obyčejných lidí. Další její tvorbu najdete na internetových stránkách www.dnespisu.cz

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ KNIHOVNY pro mladé začínající tvůrce

Dopište povídku (1 A4 normostrany), dejte jí název a pošlete do 31. 8. 2025 na adresu knihovna@dobrovodaucb.cz
Nejlepší autor/ka získá hodnotnou cenu a text bude zveřejněn na webu knihovny

Je mi sedmnáct a jmenuju se Michael. Doma mi pořád říkají Míšo, což nesnáším, protože nejsem malej ani medvěd.

Sedmnáct je mi pár tejdnu. Připadám si divně, moc mi nepomohla ani úprava pokoje, i když jsem odstranil všechny infantility jako figurku Ripleyové se sapíkem v jedný a kocourem v druhý ruce, Hvězdu smrti z lega umístil dost vysoko na skříň, přece jen stála mámu ranec, omyl z desky stolu lihovkou nakreslený trpajzlíky a sundal plakát opice od Banksyho. K pocitu dospělosti to trochu pomohlo, ale fakt jen neznatelně, což našim nepříznám, to je jasný.

Naši... snažej se, to jako jo, k narozeninám jsem dostal nový jabko, starý už bylo holt nakouslý víc, než má být, pravá část displeje nefungovala. A od mámy kartičku do knihovny. Abych ji nezklamal – mámu, ne kartičku – projevil jsem trochu nadšení. Máma totiž pořád čte. Má to svoje plus, nepřečetl jsem jedinou knížku z gymplácký povinný četby, stačilo se mámy zeptat, o čem která knížka je, a zbytek si nastudovat na tetičce Wiki.

Občas se mě máma zeptá, jestli jsem už byl v knihovně. No nebyl. Asi bych tam měl zajít, jen tak, abych měl správnou odpověď.

Tohle mi běželo hlavou, plus nějaký trochu výčitky, když jsem cestou ze školy vystoupil o dvě zastávky dřív, vyšlápnul mírnej kopeček, vzal za kliku naší obecní knihovny, sundal kšiltovku a sluchátka a pěkně pozdravil. Knihovnice za stolem zvedla obrýlený oči od monitoru a zatvářila se jako naše fyzikářka před zkoušením. No potěš, ale když už tu jsem...

„Dobrý den, mladíku. Tak co to bude? Povinná četba? Co nejtenčí?“

„No... tu nepotřebuju, vyberu si něco jinýho.“

„Fajn. U vchodu novinky, naproti odborná, tamhle vzadu beletrie, pak krimi a thrillery, úplně u okna čtení pro ženy, to říkám jen informativně. A vzadu sci-fi a fantasy. Všechno řazené abecedně podle příjmení autorů,“ dodala. Asi jsem přece jen vypadal, že jsem sem spíš zabloudil.

„Tak děkuju, já už si poradim,“ přidal jsem úsměv, ale můj mladistvý šarm na ni evidentně nezapůsobil. Tak aspoň mám klídek na prohlídku.

Knížky zarovnané jako vojáci při nástupu se leskly obalem a na různobarevných hřbetech vykřikovaly jména svých stvoři-

telů a svoje. Trochu jsem nahnul hlavu doprava, aby se mi líp četlo; některá jména spisovatelů a spisovatelek mi něco říkaly, asi o nich mluvila učitelka češtiny nebo mě už brnkly do očí doma. Ale tady bylo knížek podstatně víc, po chvíli mě už přestalo bavit ty hřbetní nápisy číst, tak jsem se odloukal co nejdál od podezříváho zraku knihovnice, až dozadu a ještě za roh.

„Á, mladý čtenář, to jsem ráda, je vás jak šafránu.“

Málem jsem vypustil duši, z přítmi za regálem se vynořila stará paní.

To je blbý takhle napsat, opravuju na babička. Drobná, malá, sahala mi sotva po ramena, koukala se na mě přívětivejma modrejma očima. To jsem snad ještě neviděl, obvykle mají starý lidi smutnej nebo nasupenej pohled, a to i když je pustím sednout v MHD.

„Dobrý den, paní... knihovnice?“

„Dobrý den, ale ano... klidně mi tak říkej, trochu tu vypomáhám. Hledáš nějakou konkrétní knížku?“

„Vlastně ne. A abych se přiznal, ani moc nečtu.“

„Tomu rozumím, asi máš jiné zájmy...“ očima sklouzla na moji kapsu, ze které vyčuhoval displej jabka.

„No... ale třeba bych něco přečet,“ zablekotal jsem a bylo mi trochu trapně, protože ty oči chápaly, nekritzovaly. Na přísný pohledy jsem už zvyklej, ale její pochopení mě trochu rozhodilo.

„Tak jestli můžu, něco ti vyberu,“ otočila se a cupitala o kousek dál, sáhla do police, trochu si při tom musela stoupnout na špičky. „Tady je, řekla bych, že se ti bude báječně číst, uvidíš.“

„Tak děkuju a na shledanou.“

„Na shledanou, mladý příteli.“

Donesl jsem knížku k výpůjčnímu pultu, obočí nad rámečkama brýlí trochu povyskočilo údivem, přesně jak fyzikářka, když někdo před tabulí umí. Knihovnice hrábla po mojí kartičce, knížku načetla a fakt bych nedal moc za to, že mi ji podala s lehce nevěřícím gestem. Jo, fyzikářka musela dát jedničku do žákovský, takhle nějak.

„Výpůjční doba je měsíc.“

(a pokračování je na vás :)

A NĚCO PRO NEJMENŠÍ - najděte 10 rozdílů

